

prejudicálnu, ak o nej ešte nebolo rozhodnuté pravoplatným výmerom nositeľa poistenia. Nie je však vylúčené, aby sa strany obrátili o rozhodnutie o tom, či zamestnanec podliehal penzijnému poisteniu, na nositeľa poistenia, aj keď už poistný prípad nastal, ako v súdenom prípade. Keď sa tak stalo, je pravoplatné rozhodnutie nositeľa poistenia o tom, či zamestnanec podliehal penzijnému poisteniu alebo nie, pre strany aj pre súd záväzné.

Výmerom Úradovne Všeobecného penzijného ústavu v B. zo dňa 1. augusta 1936, ktorého pravosť žalobník uznal a ktorého platnosť nenamietal, bolo vypovedané, že žalobník ako pomocný hájnik II. žalovanej strany v dobe od 1. januára 1926 do 31. marca 1933 povinnému penzijnému poisteniu nepodliehal. Je proto žalobný nárok, uplatňovaný proti tejto žalovanej na základe porušenia prihlasovacej povinnosti k penzijnému poisteniu, bezzákladný.

Výmer tento netýká sa však pomeru žalobníka k I. žalovanému Drovi D., a preto se z neho nedá pre posúdenie oprávnenosti žalobného nároku proti tomuto žalovanému nič vyvodiť.

Žalobník uplatňuje žalobou proti I. žalovanému Drovi D. nárok na platenie odškodňovacej renty pre porušenie prihlasovacej povinnosti k penzijnému poisteniu. Bolo preto na ňom, aby dokázal nielen, že bol u tohoto žalovaného v služebnom pomere, ale aj to, že zamestnanie, ktoré v skutočnosti u žalovaného mal, podliehalo penzijnému poisteniu tak podľa zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. Žalobník udal v žalobe, že v roku 1908 vstúpil do služieb P-ovcov ako hájnik a dozorca nad robotníkmi. Za vojny nepracoval. Pozemkovou reformou prešiel P-ovský majetok do vlastníctva II. žalovanej strany, ktorá ho prepustila v častiach Jánovi P., Jánovi D., Jozefovi K., I. žalovanému Drovi D. a časť si ponechalo. Všetci menovaní prevzali žalobníka do svojích služieb, v ktorých zotrval do 15. októbra 1932. Tieto okolnosti žiadal dokázať spismi Cpr 319/1935 pracovného súdu v B. Aké práce konal žalobník pre jedného každého z uvedených zamestnavateľov, najmä pre I. žalovaného Dra D., ani v žalobe, ani v pokračovaní pred nižšími súdmi neuviedol. Obmedzil sa na prednes žaloby, že všetky okolnosti jeho služby sú v spore Cpr 319/33 podrobne zistené. Pri tom stave je správne zistenie odvolacieho súdu, že žalobník neuviedol žiadnych takých okolností, z ktorých by sa dalo zistiť, že žalobník vykonával u I. žalovaného Dra D. zamestnanie podliehajúce povinnému penzijnému poisteniu podľa platných zákonných predpisov. Preto je dovolacia žiadosť aj v tomto smere bezzákladná.

Čís. 16247.

Ustanovenie § 23 (1) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. o neprípustnosti advokátskeho zastúpenia pred pracovným súdom platí aj keď ide o spoločnú žalobu podľa § 77 Osp. a každý zo spoločníkov sporu uplatňuje len nárok, ktorého predmet nemá vyššiu hodnotu než 1.000 Kč, — i keď hodnota predmetu jednotlivých nárokov dovedna činí viac než 1.000 Kč.

(Rozh. z 20. mája 1937, R IV 183/37.)

O d v o l a c í s ú d v pracovnom spore zbavil účinnosti pokračovanie pred súdom prvej stolice a jeho rozsudek. D ô v o d y: V žalobe, ktorá bola podaná dňa 30. júna 1936 — tedy už za účinnosti zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. — u okresného súdu, pojednávajúceho namiesto pracovného súdu podľa § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., domáhalo sa v celku päť žalobníkov proti tomu istému žalovanému náhrady za 14dennú mzdu, každý v sume 448 Kč, spolu tedy 2.240 Kč. Uplatňovaním nárokov rôznych oprávnených v jednej žalobe nezanikla však samostatnosť jednotlivých nárokov a preto je smerodajná suma jednotlivého nároku a nie ich súhrn pri otázke, či je prípustné zastupovanie advokátom. Pretože žiadení z týchto nárokov nepresahuje 1.000 Kč, je zastupovanie advokátom podľa § 23 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. neprípustné, veď nemožno nahliadnuť, prečo by nahodilá okolnosť, že viac žalobníkov uplatnilo svoje nároky v spoločnej žalobe, mala mať za následok zmenu ustanovenia § 23 cit. zákona a v spojitosti s tým aj zaťaženie žalobníkov útratami v prípade podľahnutie. Podľa čl. IV, odst. 2, zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. platí § 23 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. aj pre spory, v ktorých pojednávajú okresné sudy namiesto súdov pracovných podľa § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. V súdenom prípade ide o takový spor. Pred súdom prvej stolice žalobníci sami sa na pojednávaní nezúčastnili, ale zastupoval ich advokát Dr. Julius D., ktorý sa na termín na zahájenie sporu za žalobníkov dostavil a predniesol žalobu. Zastupovanie advokátom však — ako bolo vyššie uvedené — bolo vylúčené a tak žalobníci pred súdom prvej stolice vôbec neboli zastúpení. V dôsledku toho je celé pokračovanie pred súdom prvej stolice nezákonné. Bolo preto treba v smysle § 31 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. a § 505 Osp. tak pokračovanie pred súdom prvej stolice, ako aj rozsudok tohoto súdu zbaviť účinnosti. Podľa § 19 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. a § 110 Osp. všima si pracovný súd z úradu závad v zmocnení. K závadám zmocnenia patrí aj okolnosť, že osoba, ktorá ako zmocnenec vystupuje, nie je k tomu oprávnená alebo že je zo zastupovania vylúčená. V takom prípade má súd povoliť k odstráneniu nedostatku zmocnenia krátku lehotu a po uplynutí lehoty resp. po odstránení nedostatku pokračovať podľa ustanovenia § 110 Osp. Bude preto na súde prvej stolice, aby v spore podľa týchto predpisov pokračoval (viď Úr. sb. č. 2954).

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníkov zamietol.

D ô v o d y:

V súdenom prípade ide o subjektívne skupenie žalob v smysle § 77 Osp. Je to vlastne slúčanie viac sporov z dôvodu účelnosti, ktoré na právnej povahe jednotlivých sporov nič nemení. Medzi takovýmito spoločníkmi v spore v dôsledku spoločného vystupovania v spore zpravidla nevzniká žiaden zvláštny právny pomer, každý zo spoločníkov môže samostatne použiť prostriedkov na opodstatnenie žaloby resp. obrany bez ohľadu na podobné úkony druhého spoločníka, každý zo

spoločníkov môže mať zvláštneho právneho zástupcu (vid' dôvodovú zprávu k § 79 Osp.). A práve táto posledne spomenutá okolnosť nasvedčuje správnosti stanoviska odvolacieho súdu. Ustanovenie § 7 Osp. vzťahuje sa na určenie hodnoty predmetu sporu s iného hľadiska (na príklad oboru pôsobnosti súdu, prípustnosti opravných prostriedkov atď.) avšak — so zreteľom na to, čo bolo hore uvedené — neprichádza v úvahu pri aplikovaní predpisu § 23 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. po stránke neprípustnosti zastupovania strán advokátmi v takýchto sporoch. Zákonodárca pri tomto ustanovení zákona mal pred očami skutočnosť, že »zastoupení advokáty má nepochybně za následek zvýšení nákladů« a tak v I. stolici bolo vylúčené zastupovanie advokátmi v sporoch, v ktorých by zvýšenie nákladov sporu spôsobené zastúpením advokátmi mohlo byť pre tú alebo onú stranu »hospodářsky tíživým« (srovnaj dôvodovú zprávu ústavne-právneho výboru senátu Nár. shromaždenia k zákonu č. 131/1931 Sb. z. a n. u § 23). A tento prípad by zaiste nastal, keby v takých sporoch prípustné bolo pred okresnými súdmi (pracovnými) zastupovanie strán advokátom, najmä keby každého zo spoločníkov zvláštny advokát zastupoval.

Nemiestne tvrdia žalobníci v rekurze, že krajský súd »povolil, aby sa zamestnávateľ dal advokátom zastupovať«, lebo v pokračovaní pred okresným súdom zamestnávateľ (žalovaný) nebol advokátom zastúpený, pre odvolacie pokračovanie však už neplatí citovaný zákaz § 23 zák. č. 131/1931, ako je to v poslednej vete § 33 (1) cit. zák. výslovne uvedené.

Čís. 16248.

Zamestnancovi je ponechané na vôľu, či sa chce domáhať platenej dovolenej podľa zák. č. 67/1925 Sb. z. a n., ak sa jej v dotyčnom služebnom roku nedomáhal, neprislúcha mu za ňu ani peňažitá náhrada.*)

(Rozh. z 25. mája 1937, Rv III 177/37.)

Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanej, vdove svojho býv. zamestnávateľa, u ktorého bol hospodárskym správcom, medzi iným peňažitej náhrady za to, že si vyše šesť rokov nevybral platenú dovolenú, hoci mu neprislúchala.

Súdy všetkých troch stolíc žalobu aj v tejto časti zamietly, Najvyšší súd z týchto

d ô v o d o v :

Správne je stanovisko odvolacieho súdu, že žalobný nárok na peňažitú náhradu za nevybranú dovolenú nie je opodstatnený, nebo žalobník nedokázal, že o dovolenú žiadal. Vývody dovolacej žiadosti, podľa ktorých zamestnanec má nárok na dovolenú už podľa zákona a

*) Rovnako: Úr. sb. č. 3153, Sb. n. s. č. 11163.